

Arrest

nr. 85 378 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine. Uw zoon, P.O.(...) (OV X), was lid van de partij Bloc Yulia Tymoshenko. Hij werd in oktober 2010 in Kiev op straat op het hoofd geslagen door onbekenden. Zijn persoonlijke documenten werden toen afgenomen. Hij werd door vrienden met de wagen naar huis gebracht. U liet hem verzorgen door een privé-dokter. U diende klacht in bij de politie in Chernovtsi (Oekraïne). Uw zoon besloot het land te verlaten en vertrok in december 2010 richting België. Na zijn vertrek kwamen mannen, vermoedelijk uit de entourage van Yanoekovitch, soms tot 3-4 keer per week bij u langs 's nachts. Zij ondervroegen u dan en wilden uw zoon vinden. Ze vroegen u om uw klacht bij het parket in te trekken. Eind augustus 2011 besloot u zelf ook het land te verlaten richting België. U verbleef bij uw zoon O.(...). Toen u na een kerkdienst met een Russischsprekende man sprak,

begreep u dat u asiel kon aanvragen. U diende op 28 december 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U bent niet in het bezit van een Oekraïens paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan afgeleid worden dat u zich voor uw asielaanvraag baseerde op de problemen die uw zoon P.O.(...) (OV 6.935.772) aanhaalde voor zijn asielaanvraag en dat u door zijn activiteiten uiteindelijk zelf ook problemen ondervond. Aangezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan aan de problemen die u na zijn vertrek omwille van hem nog ondervonden zou hebben, namelijk het feit dat u een 10-tal keren per maand werd bezocht en bedreigd door enkele mannen van de entourage van Yanoekovitch, ook geen geloof meer gehecht worden. Zodoende kan in uw hoofde evenmin een positief antwoord weerhouden worden. De beslissing van uw zoon werd als volgt gemotiveerd:

"(...) Uit uw verklaringen blijkt dat u vervolgd werd door de Oekraïense autoriteiten omwille van uw lidmaatschap bij de jongerenbeweging van de partij Bloc Julia Timoshenko. U bent er echter niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Vooreerst werden veelvuldige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw moeder aflegden voor het CGVS enerzijds, en tussen de verklaringen die u aflegde in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld voor het CGVS en uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS anderzijds, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op zwaarwichtige wijze ondermijnd wordt.

Eerst en vooral werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande uw lidmaatschap bij het Bloc Yulia Timoshenko. Zo stelde u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u sinds 2004 lid was van de partij, meer bepaald van de jongerenbeweging van de partij en dat u uw moeder ongeveer een maand nadat u lid was geworden hiervan op de hoogte had gebracht (CGVS p.4). Uw moeder beweerde echter dat u lid was van deze partij sinds 2005 (CGVS P.(...) p.6). In de vragenlijst van DVZ opgesteld voor het CGVS ontkende u echter dat u ooit actief was in een organisatie of partij, maar verklaarde u dat u wel sympathisant was (vragenlijst DVZ voor het CGVS vraag 3.De vrees of het risico bij terugkeer punt 5.). Toen u geconfronteerd werd met deze ongerijmdheid, zei u dat u wel degelijk lid was van de partij (CGVS p.11). Ter staving hiervan kon u echter geen enkel begin van bewijs neerleggen. U beweerde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw partijlidkaart werd afgenomen toen u midden juli 2010 werd aangevallen door onbekenden op straat (CGVS p.4). Volgens u werd toen ook uw Oekraïens paspoort afgenomen. Nochtans had u voordien bij DVZ een totaal andere verklaring gegeven voor het niet kunnen voorleggen van uw paspoort. U beweerde er immers dat u uw paspoort had afgegeven aan de smokkelaar die uw reis naar België geregeld had (Verklaringen DVZ vraag 21). Aangezien uw onderlinge verklaringen omtrent het niet kunnen voorleggen van uw paspoort dermate tegenstrijdig zijn, en uw paspoort volgens uw verklaringen bij het CGVS in dezelfde omstandigheden verloren geraakte als uw partijlidkaart, kan ook aan deze uitleg geen geloof meer gehecht worden. Door deze vaststelling wordt de geloofwaardigheid van uw politieke engagement en bijgevolg ook van de problemen die u hierdoor in Oekraïne ondervond, op ernstige wijze ondermijnd. Deze conclusie wordt bovendien nog versterkt door volgende vaststellingen. Zo sloeg u volledig de bal mis toen u werd gevraagd wanneer de presidentsverkiezingen in Oekraïne plaatsvonden, in het kader waarvan u overigens beweerde actie gevoerd te hebben tijdens de voorverkiezingen. U plaatste deze verkiezingen in juli-augustus 2010 (CGVS p.3). De aanval die op u werd gepleegd in juli 2010 situeerde u bovendien nog vóór de presidentsverkiezingen (CGVS p.3). Ook uw moeder bleek niet op de hoogte te zijn van de juiste datum. Volgens haar vonden de presidentsverkiezingen namelijk plaats op 16 of 18 november 2010 (CGVS P.(...) p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat deze presidentsverkiezingen begin 2010 plaatsvonden. Verder kon u behalve de naam van de voorzitter van de jongerenbeweging waarvan u lid beweerde te zijn geen enkele andere naam noemen van belangrijke personen binnen de partij. U zei dat u zich het niet kon herinneren (CGVS p.11). Indien u werkelijk al zo lang lid was van de partij en actief deelnam aan verkiezingsacties voor de partij in 2010, mag dergelijke algemene kennis van zaken echter wel van u verwacht worden.

Voorts werden, in verband met de problemen die u in 2010 in Oekraïne ondervond, sterk uiteenlopende versies vastgesteld in de verklaringen die u in de vragenlijst van DVZ aflegde, de verklaringen die u tijdens het gehoor voor het CGVS aflegde en de verklaringen die uw moeder aflegde voor het CGVS. Zo verklaarde u in de vragenlijst die opgesteld werd bij DVZ voor het CGVS dat u in juni 2010 gearresteerd werd door de politie tijdens een meeting in Kiev en dat u een week later klacht

indiende bij de rechtbank van Kiev. Nog een week later zou u samen met uw moeder klacht ingediend hebben. Naar eigen zeggen werd u toen bedreigd door “een persoon van de partij van Yanoekovitch”, die u naar een andere ruimte bracht en u vroeg om uw klacht in te trekken (vragenlijst DVZ vraag 3. De vrees of het risico bij terugkeer punt 2 en 5.). Tijdens het gehoor voor het CGVS daarentegen verklaarde u aanvankelijk dat u wel eens enkele uren tijdens de Oranjerevolutie werd gearresteerd, maar nadien nooit meer, ook niet meer in 2010. Toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen voor DVZ, waar u melding had gemaakt van een arrestatie in juni 2010 die aan de basis zou liggen voor uw verdere problemen, zei u eerst “dat het om een paar uur ging” en daarna, toen u de vraag nogmaals werd gesteld, zei u dat u zich geen arrestatie in 2010 meer herinnerde (CGVS p.12). U haalde tijdens het gehoor bij het CGVS in plaats van de arrestatie in juni 2010 een incident aan midden juli 2010 waarbij u werd geslagen op straat door onbekenden (CGVS p.3). U stelde dat u omwille van uw hoofdwonde door uw moeder, die volgens u anderhalve dag na het incident al tot bij u in Kiev was gekomen, gedurende een maand verzorgd werd, zonder dat er een dokter aan te pas kwam (CGVS p.8-9). U zei dat u nadien klacht had ingediend bij de rechtbank in Kiev. U beweerde aanvankelijk dat u samen met vrienden naar de rechtbank stapte (CGVS p.5). Even later sprak u zichzelf hierin tegen en zei u dat u er samen met uw moeder heen ging (CGVS p.6). U beweerde verder dat u ongeveer twee weken na de klacht samen met uw moeder naar Chernovtsi terugkeerde (CGVS p.9). Toen u gevraagd werd of u, zoals u bij DVZ verklaard had, bedreigd werd toen u klacht ging indienen, ontkende u dit en sprak u enkel over het feit dat u klacht ging indienen en dat er een man op u toekwam die u zei dat u uw klacht moest intrekken. Dit zou volgens u bovendien in dezelfde ruimte plaatsgevonden hebben (CGVS p.9), en niet in een andere ruimte zoals u bij DVZ had beweerd. Volgens uw verklaringen bij het CGVS zou deze man u daarna ook niet meer bedreigd hebben (CGVS p.10).

Er dient opgemerkt te worden dat uw moeder in haar verklaringen nog een andere versie van de door u aangehaalde feiten naar voren bracht, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op bijkomende wijze in een slecht daglicht geplaatst wordt. Volgens haar verklaringen bij het CGVS zou u nooit gearresteerd geweest zijn (CGVS P.(...) p.6). U zou volgens haar in oktober 2010 geslagen geweest zijn en niet in juli 2010, zoals u beweerde (CGVS P.(...) p.3-4). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt bovendien dat u daarna in het ziekenhuis onderzocht werd door een dokter en dat u vervolgens door een privé-dokter verzorgd werd bij u thuis. U zou volgens uw moeder zelfs een operatie ondergaan hebben. Uw moeder beweerde dat zij daarna klacht ging indienen bij de politie in Chernovtsi, maar dat zij hier alleen naartoe ging, zonder u. Zij zou naar eigen zeggen nooit klacht ingediend hebben in Kiev, zoals u beweerde, en volgens haar zou u dat zelf overigens ook nooit gedaan hebben. Voorts ontkende uw moeder dat zij bij u in Kiev verbleef. U zou volgens haar vanuit Kiev door vrienden met de auto naar huis zijn gebracht (CGVS P.(...) p.4). Door deze aanzienlijke discrepanties binnen jullie verklaringen wordt uw algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd en kan aan uw asielrelaas geen geloof meer gehecht worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u en uw moeder ook in verband met uw verblijf in Oekraïne sterk uiteenlopende verklaringen aflegden. Zo stelde u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u niet zo vaak thuis was voor uw vertrek uit Oekraïne in december 2010 omdat u vaak bij vrienden was in andere Oekraïense steden zoals Lvov, Kiev en Kharkov en dat u er vaak minimum een maand tot soms zelfs een half jaar verbleef (CGVS p.2-3). Zo zou u ondermeer in de periode vóór de “revolutie”, dewelke u plaatste in 2010, een half jaar elders verbleven hebben. Toen u opnieuw gevraagd werd of u dan in 2009, voorafgaand aan die revolutie van 2010, afwisselend in Lvov, Kiev, Kharkov en thuis had gewoond, antwoordde u bevestigend (CGVS p.3). U beweerde vervolgens dat u een paar maanden in Kiev gewoond had en dat er toen –volgens u in juli of augustus 2010- presidentsverkiezingen werden gehouden. Uiteindelijk zou u in september of oktober 2010 van Kiev naar huis gekomen zijn en in het dorp gewoond hebben (CGVS p.3). Uit de verklaringen van uw moeder blijkt echter dat u altijd thuis kwam en nooit elders verbleef voor uw vertrek uit Oekraïne, ook niet gedurende een kortere periode. De enige keer dat u langere tijd weg was van huis was volgens haar in oktober 2010, toen u voor een maand in Kiev was in functie van de voorverkiezingen voor de presidentsverkiezingen. U zou volgens uw moeder ook niet langer dan die maand in Kiev gebleven zijn. Nog volgens de verklaringen van uw moeder zou u zelfs nooit in een andere stad gestudeerd hebben dan in Chernovtsi (CGVS P.(...) p.4), terwijl u zelf verklaarde dat u in Lvov studeerde (CGVS p.3). Toen uw moeder met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, kon zij geen uitleg geven aan deze tegenstrijdigheden (CGVS P.(...) p.7), waardoor deze overeind blijven staan.

Nadat u tijdens het gehoor voor het CGVS geconfronteerd werd met een tegenstrijdigheid, wierp u plots op dat u “wat last had van geheugenverlies” sinds u geslagen werd in juli 2010 (CGVS p.11). Dit kan echter niet aanvaard worden als afdoende verklaring voor de hiervoor vastgestelde

tegenstrijdigheden. Immers, toen tijdens het gehoor op het CGVS aan uw moeder gevraagd werd of u nu van uw hoofdletsel volledig hersteld bent en of u hiervan momenteel nog enige hinder ondervindt, antwoordde zij dat dit volledig hersteld is en dat u hier geen gevolgen meer van ondervindt. Behalve het feit dat u nu meer gesloten zou zijn dan voordien, zou uw moeder ook niets speciaals aan u gemerkt hebben dat mogelijks veranderd zou kunnen zijn na dit hoofdletsel (CGVS P.(...) p.4-6). Bovendien bevestigde u zelf ook dat u van uw hoofdletsel nu niet veel last meer hebt (CGVS p.12). Verder dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkel document neerlegde waaruit zou kunnen blijken dat u geheugenproblemen heeft. U zou hier, sinds uw aankomst in België –waar u ondertussen toch al bijna anderhalf jaar verblijft bovendien ook nog nooit melding van gemaakt hebben, ofschoon u er in deze periode toch ruim de tijd voor had.

Naast bovenstaande vaststellingen dient nog worden opgemerkt dat uw asielaanvraag bijzonder laattijdig werd ingediend. Uit uw verklaringen bij DVZ blijkt dat u sinds december 2010 in België verblijft terwijl u pas in december 2011 asiel aanvraag. Het feit dat u een jaar gewacht hebt eer u in België asiel aanvraag, vormt op zich een belangrijke aanwijzing voor het feit dat uw ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in grote mate dient te worden gerelativeerd. Toen u tijdens uw gehoor voor het CGVS gevraagd werd waarom u zolang gewacht heeft vooraleer asiel aan te vragen, antwoordde u dat u niets wist over het bestaan van het CGVS (CGVS p.7). Deze verklaring is echter weinig geloofwaardig als verantwoording, zeker gezien de aanzienlijke tijdspanne van uw verblijf in België vóór uw asielaanvraag. Het is al evenmin aannemelijk dat u in al die tijd dat u in België was nooit eerder enige poging hebt ondernomen om uw verblijf te legaliseren. Dat u dacht dat dit “normaal was, zo” (CGVS p.8), is weinig aannemelijk gezien uit uw verklaringen blijkt dat u op een verdoken manier (u kon geen informatie geven over grensovergangen omdat u vervoerd werd in de laadbak van een gesloten minibus, CGVS p.7) zou geraakt zijn. Dit wijst niet meteen op een naïeve overtuiging dat men zich zonder documenten naar een ander land kan begeven en er verblijven.

Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent uw belangrijkste identiteitsdocument voor te leggen, namelijk uw Oekraïens paspoort. Door de tegenstrijdigheid die hieromtrent werd vastgesteld (zie supra) en het niet kunnen voorleggen van dit paspoort rijst het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats binnen en/of buiten Oekraïne, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en de wijze waarop u naar België zou vertrokken zijn, verborgen te houden.(...)”

Gelet op het geheel van boven staande conclusies kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster met betrekking tot haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar de feiten aangehaald door haar zoon P.O. (...) en stelt dat zij om die reden na diens vlucht systematisch belaagd werd door vermoedelijk personen uit de entourage van Yanoekovitch.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt van de door haar aangehaalde feiten en daarenboven zoals de bestreden beslissing stelt haar asielaanvraag laattijdig heeft ingediend: “Naast bovenstaande vaststellingen dient nog worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig werd ingediend. Uit uw verklaringen bij DVZ blijkt dat u sinds augustus 2011 in België verblijft terwijl u pas in december 2011 asiel aanvraag. Het feit dat u 4 maanden gewacht hebt eer u in België asiel aanvraag, vormt op zich een belangrijke aanwijzing voor het feit dat uw ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève in grote mate dient te worden gerelativeerd. Toen u tijdens uw gehoor voor het CGVS gevraagd werd waarom u zolang gewacht heeft vooraleer asiel aan te vragen, antwoordde u dat jullie niet wisten dat zoiets mogelijk was en dat niemand

jullie iets had gezegd (CGVS p.2). Deze verklaring is echter weinig geloofwaardig als verantwoording, zeker gezien de aanzienlijke tijdsperiode waarin uw zoon reeds in België verbleef vóór u naar België kwam. Het is al evenmin aannemelijk dat hij in al die tijd dat hij in België was nooit eerder enige poging heeft ondernomen om zijn verblijf te legaliseren, en dat ook u gedurende de vier maanden dat u in België verbleef hiertoe geen enkele moeite had gedaan.”

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielaanvraag betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

De Raad meent dat de door verzoekster aangehaalde redenen niet overtuigen.

De bestreden beslissing stelt ook terecht: “*Tot slot dient er nog op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent uw belangrijkste identiteitsdocument voor te leggen, namelijk uw Oekraïens paspoort. U zou het achtergelaten hebben in Oekraïne omdat het anders meegenomen zou kunnen worden, zoals ze het bij uw zoon hadden gedaan (CGVS p.6). Door het niet kunnen voorleggen van uw Oekraïens paspoort, rijst echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw verblijfplaats binnen en/of buiten Oekraïne, een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België en de wijze waarop u naar België zou vertrokken zijn, verborgen te houden.”* De Raad schaart zich achter dit motief.

Verzoekster verwijst naar een artikel uit De Standaard van 29 april 2012 over de situatie in haar land van herkomst. Een verwijzing naar algemene rapporten en de ‘algemene situatie’ in het land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in haar geval een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Voor het overige verwijst verzoekster naar de het asielaanvraag van haar zoon.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 85 377 van 31 juli 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van haar zoon verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker laat gelden dat het niet tegenstrijdig is dat zijn binnenlands Oekraïens paspoort dat geldt als identiteitskaart hem midden juli 2010 werd afgenomen en dat hij het internationaal reispaspoort waarmee hij naar België kwam aan de smokkelaar moest afgeven omdat het over twee onderscheiden documenten gaat die in zijn land van herkomst beide met de naam “pa spoort” worden aangeduid.

Verzoeker voert verder aan dat het geen tegenstrijdigheid is dat hij de ene keer kort administratief werd aangehouden tijdens een demonstratie en een andere keer door onbekenden in elkaar werd geslagen waarbij hij zijn partijlidkaart en zijn intern paspoort werd afgenomen. Beiden gebeurtenissen sluiten elkaar niet uit volgens verzoeker.

Verzoeker stelt verder dat de verklaringen van zijn moeder niet als maatstaf voor de correctheid van zijn verklaringen kunnen genomen worden daar zij pas na het incident in Kiev naar hem toekwam en zij dus geen ooggetuige was maar haar kennis haalt uit wat men haar verteld heeft. Deviaties tussen de verklaring van zijn moeder en verzoeker sluiten daarom volgens hem de juistheid van zijn verklaringen niet uit.

Hij wijst er verder op dat zijn relatieve zwerfende bestaan bevestigd werd door het feit dat zijn moeder hem vervoegde om hem te verzorgen na het voormelde incident.

Het feit dat zijn moeder verklaarde dat het hoofdletsel zichtbaar hersteld was sluit volgens hem het bestaan van zijn geheugenproblemen niet uit. Verzoeker wijst erop dat zijn moeder geen psychiater is.

Verder argumenteert verzoeker dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier overmaakte aan de commissaris-generaal de laattijdige indiening geregulariseerd werd. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij hierop niet kan terugkomen.

De conclusie van de verwerende partij dat uit de laattijdige indiening van de asielaanvraag van verzoeker moet besloten worden dat hij geen gegronde vrees voor zijn leven heeft moet volgens hem in sterke mate gerelativeerd worden en is dan ook logischerwijze een valse conclusie omdat de feiten die verzoeker aanhaalt niet uitsluiten dat hij pas later de mogelijkheden van een asielaanvraag leerde kennen en van zodra hij op de hoogte was hiervan hij dit ook aanvroeg.

Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij niet kan twijfelen en hij voert aan dat het de opdracht is van de verwerende partij om te verzekeren dat de vluchteling zijn zaak zo volledig mogelijk aanbrengt; de geloofwaardigheid te bepalen en het bewijs te evalueren zo nodig door de vluchtelingen het voordeel van de twijfel te geven ten einde de objectieve en subjectieve elementen in het relaas vast te stellen en deze elementen te koppelen aan de criteria van het artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag).

Verzoeker verwijst vervolgens naar de procedureregids van het UNHCR.

Verzoeker vraagt de Raad om hem te erkennen als vluchteling en hem de minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen en hem de noodzakelijk documenten toe te kennen.

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat verzoeker er niet in geslaagd is om zijn asielrelaas aannemelijk te maken.

Er wordt vastgesteld dat verzoeker veelvuldige tegenstrijdige verklaringen aflegde ten aanzien van deze van zijn moeder. Ook wat hij verklaarde in het kader van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en wat hij verklaarde bij de commissaris-generaal was tegenstrijdig. Bovendien kon verzoeker niet altijd correct antwoorden geven over de presidentsverkiezingen terwijl hij thans beweerde actie gevoerd te hebben tijdens de voorverkiezingen en gaf hij zelf uiteenlopende versies van zijn verklaringen weer.

De bestreden beslissing dient gelezen te worden als een geheel van motieven op basis waarvan de commissaris-generaal tot zijn besluit is gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ontkent, maar niet weerlegt. Waar verzoeker stelt het niet tegenstrijdig is dat hij in 2004 lid was van een politieke partij maar in het begin niet actief was en dat het ene het andere niet uitsluit, merkt de Raad vooreerst op dat het loutere feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de bestreden beslissing geen dienstig verweer is. Verder stelt verzoeker dat het geen tegenstrijdigheid is dat hij de ene keer kort administratief werd aangehouden en de andere keer in elkaar werd geslagen door onbekenden. De Raad stelt vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden worden gesteund door de stukken van het administratief dossier en uitvoerig gemotiveerd worden in de bestreden beslissing.

Ook wat betreft de motivering aangaande het paspoort van verzoeker kan er worden verwezen naar het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft betrokkene verklaard "dat hij zijn binnenlands paspoort heeft afgegeven aan de smokkelaar. Ik had ooit een reispas maar die heb ik niet bij." Dit stemt niet overeen met zijn verklaring in het verzoekschrift dat hij het internationaal paspoort waarmee hij naar België reisde moest afgeven.

De Raad ziet ook niet in waarom de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaring van verzoeker en zijn moeder niet in overwegingen kunnen genomen worden. Het betreft ook slechts een bijkomend motief rekening houdend met de incoherente verklaringen van verzoeker zoals uitvoerig toegelicht in de bestreden beslissing.

Verder merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld aangaande het hoofdletsel van verzoeker en zijn beweerde geheugenverlies:

"(...)Nadat u tijdens het gehoor voor het CGVS geconfronteerd werd met een tegenstrijdigheid, wierp u plots op dat u "wat last had van geheugenverlies" sinds u geslagen werd in juli 2010 (CGVS p.11). Dit kan echter niet aanvaard worden als afdoende verklaring voor de hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheden. Immers, toen tijdens het gehoor op het CGVS aan uw moeder gevraagd werd of u nu van uw hoofdletsel volledig hersteld bent en of u hiervan momenteel nog enige hinder ondervindt, antwoordde zij dat dit volledig hersteld is en dat u hier geen gevolgen meer van ondervindt. Behalve het feit dat u nu meer gesloten zou zijn dan voordien, zou uw moeder ook niets speciaals aan u gemerkt hebben dat mogelijks veranderd zou kunnen zijn na dit hoofdletsel (CGVS Pavlina p.4-6). Bovendien bevestigde u zelf ook dat u van uw hoofdletsel nu niet veel last meer hebt (CGVS p.12). Verder dient

nog opgemerkt te worden dat u geen enkel document neerlegde waaruit zou kunnen blijken dat u geheugenproblemen heeft. U zou hier, sinds uw aankomst in België –waar u ondertussen toch al bijna anderhalf jaar verblijft bovendien ook nog nooit melding van gemaakt hebben, ofschoon u er in deze periode toch ruim de tijd voor had.(...)”

Verzoeker verklaarde eveneens dat hij geen last meer heeft van zijn hoofdletsel en gaf aan last te hebben van geheugenverlies op het moment dat de commissaris-generaal hem confronteerde met tegenstrijdige verklaringen. Verzoeker brengt ook geen enkel document aan waaruit dit zou blijken.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij sinds december 2010 in België verblijft en dat hij pas in december 2011 zijn asielaanvraag heeft aangevraagd. Verzoeker betwist dit niet maar herhaalt dat hem de laattijdige indiening niet kan verweten worden daar hij pas later de mogelijkheden van een asielaanvraag leerde kennen. Verzoeker herhaalt hier zijn redenering zoals weergegeven bij de commissaris-generaal maar de Raad acht dit allerminst overtuigend.

Het feit dat verzoeker een jaar gewacht heeft om internationale bescherming te vragen ondermijnt de ernst van de beweerde gegronde vrees voor vervolging. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : « De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoot met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde redenen, namelijk dat hij niets wist over het bestaan van het CGVS, niet overtuigen.

Deze laattijdige indiening is een valabel argument ten gronde en dit element kan geenszins als een procedureel ontvankelijkheidsgrond beschouwd worden van een asielaanvraag. De redenering van verzoeker dat de commissaris-generaal dit laattijdig aspect ten gronde niet meer kan aanhalen is dan ook foutief.

Betreffende de citering van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoekers argumentatie bevat geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.(...)”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS